

Noslēdzies gadskārtējais *literārās jaunrades darbu konkurss vidusskolēniem*. Kā ik gadu vienā literatūras stundā visi 10.-12.klašu skolēni centās sevi radoši apliecināt un pārdomāt, kā jūtas cilvēks savā ģimenē, tautā, Latvijā un pasaulē. Tradicionāli kā moto konkursam tiek izraudzīti kāda skolas absolventa zīmīgi vārdi. Šogad tie bija no skolas 1970. gada absolventes dramaturģes Leldes Stumbres lugas—, *Man nav miera, ja es neesmu pilnīgi brīvs*”.

2.kārtai tika izvirzīti 25 darbi, kurus kodētā veidā ,elektroniski balsojot, vērtēja žūrija – skolas direktore Sandra Sīle, Atbalsta fonda 1.priekšsēde Dace Kovišāre, pati dramaturģe Lelde Stumbre, 2011.gada absolvente Anna Zvaigzne un skolas latviešu valodas un literatūras metodiskā darba vadītāja Baiba Siliniece.

1.vietu ieguva un skolas Atbalsta fonda 1.prēmiju saņēma **10.a** klases skolniece **Alise Kaņepa**.

2.vietu ieguva un Atbalsta fonda 2.prēmiju saņēma **12.a** klases skolniece **Monika Cera**.

3.vietu ieguva un Atbalsta fonda 3.prēmiju saņēma **11.a** klases skolniece **Ženija Minka**.

16.11. svinīgajos pasākumos darbi jau tika publiski nolasīti, bet arī jums ir iespēja ar tiem iepazīties!

Alise Kaņepa

Nemiers. Sirdspukstus jūtu cauri savam izmirkušajam kreklam. Nepārtraukta nagu knibināšana. Ienadži sāp kā traks! Galvā iemetinājies bišu strops dūc, zum, spindz, spiež manu galvu no iekšpuses. Jūtu, ka rokām vairs nepieklūst asinis un kuņģī iestājas dziļš nelabums. Smaržīgas bulciņas, omītes pīrāgi? Nē! Ceļi saļimst, un es palieku stāvot, atspiedusies pret palodzi. Tad sāk kāpt kamols. Ritinās pa manu barības vadu uz augšu un iesprūst rīklē, kairinot acis. No asaru kanāla izspiežas sīka lietus lāsīte un parauj sev līdz bangojošus jūras ūdeņus. Vētra.

Nebūt. Pakrist uz asfalta un noberzt celi. Nepaspēt uz meitiņas koncertu. Nekļūt par balerīnu. Nokavēt stundas sākumu. Izgāzties kontroldarbā. Cenšanās, ticība, cerība, darbs, negulētas naktis un kritiens, lūzums. Sapņi izklīst mākoņos, un tos aizpūš vējš.

Pilnīgi. Balts. No rīta saules apspīdēts palags. Tas smaržo pēc lavandām un vēl nedaudz ir saglabājis ķermeņa siltumu. Decembra brīvlaikā aizputināts mežs. Tālumā dzirdama lāsteku krišana. Egles šūpo balto šūpuli uz priekšu un atpakaļ- čāks, čāks, čāks, čāks. Pārgriezta ābola sula tek uz galdauta. Serdē gozējas brūnas, piebriedušas sēklas. Pats ābols jau gandrīz caurspīdīgs, dzidrs. Tauta pieceļas kājās pirms himnas, un atskan pirmie „Dievs svētī Latviju” akordī. Skudriņas kā elektrošoks izskrien caur ķermeni.

Brīvs. Manas mājas. Manas takas un akmeņi. Mani draugi un skola. Līgosvētku vainagi galvās. Ugunsкура liesma. Svecītes pie prezidenta pils Lāčplēša dienā. Skats pāri jūrai un rapšu lauki vasaras svelmē. Es, mana ģimene, mani draugi un paziņas, vecvecāki, krustmātes un onkuļi. Brīvi un vienoti. Nešķirami. Viena brīva Latvija. Mana Latvija.

Monika Cera

Nakts. Kaut kur caur sapņiem
Pretīgi ieķercas modinātājs.
Aukstas ūdens piles sašķeļ
Pēdējās īsā miega paliekas.

Fakts. Rūgtā kafija sola
Par līdzīgas dienas tuvošanos.
Biezumus izspļauju
izlietnē kā pīpmanis krēpu.

Rīts. Ieziežu zābakus ar trānu.
Soļoju ārā caur piemīzto kāpņu telpu.
Sveicinu veco kaimiņu uz ielas,
Kas jau rītu, šķiet, iesācis ar dropi.

Stīvs. No rūpnīcas jau pa gabalu
Jūtu sūcamies benzīna smaku.
Šodien beidzot piegādās
Sviras lielajam preču kuģim.

Sodrējiem tekot acīs, es seju
Pret dzimteni vēršu.
Tā jautā vai es to patiesi mīlu,
Es atbildu:
Vairāk.

Ženija Minka

Sēdēju uz cieta, auksta koka sola, kas pamazām sila zem mana svara. Kājas man jau kādu laiku gulēja notirpušas. Lauzīju pirkstus un ik pa laikam paskatījos visapkārt, bet apkārtne nemainījās ne reizi. Pelēkas sienas, kas man stāvēja biedējoši tuvu.

Ar laiku tirpšana kļuva neizturama, un es sāku staigāt šurpu turpu. Gribēju pagriezties un vienkārši iet taisni prom, bet mani neviens nebūtu laidis. Zināju, ka tiklīdz speršu kaut soli konkrētā virzienā, mani kāds uzreiz nolamās.

Nebūtu bijis tik šausmīgi, ja vien es būtu varējis ar kādu aprunāties. Man gan ik pa laikam pagāja garām kāda sieviete, mani spīdzinādama, bet neviena man nepievērsa uzmanību. Pat mana sieviņa, kuru redzēju vairākas reizes, pie manis ne reizi neapstājās. Jutos bēdīgs un noguris un biju gatavs darīt jebko, lai tiktu no šejienes laukā.

Pēkšņi noklaudzēja papēži, un es, pagriezis galvu, ieraudzīju sievu. Šoreiz viņa izskatījās citādi. Viņai vairs nebija mugurā melnais svīteris un balinātie džinsi. Viņa bija tērpusies baltā kleitiņā, kas tik tikko nosedza ceļus, un izskatījās brīnišķīgi. Tomēr baidījās, ka viņa mani atkal atstās vienu un bezpalīdzīgu.

„Viss,” viņa teica, man uzsmaidīdama, „varam iet.”

„Urāāā!!!” es iekliedzos tik skaļi, it kā pāris gadu nebūtu izdvesis ne skaņu. Es drīkstēju iet! Es biju brīvs!

„Jāāā!!!” kliežu vēlreiz, pielēkdams kājās un metamies sievietei garām. Aiz sevis atstāju gan balto kleitiņu, gan visas tās nekrietneles, kas vazājās man garām ar pakaramajiem, gan mīkstus pufus, gan kases aparātus, gan lielo uzrakstu „Cubus”. Metos lejā pa eskalatoriem, nespēdams sagaidīt brīdi, kad būšu ticis vaļā no šī milzīgā karcera. Un drīz vien sev priekšā ieraudzīju vairākas stikla durvis. Ar plecu atgrūdu vaļā vienu no tām, izskrēju uz ietves un apstājos. Beidzot svaigs gaiss un brīva telpa! Vairs nejutos saspīests un nožēlojams. Saulīte arī spīdēja.

„Galīgi traks?” dzirdēju sievu bļaujām sev aiz muguras, bet nepievērsu viņai uzmanību. Jutos lieliski. Biju brīvs.